

Het raadsel van de Mosquitovallei

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spook op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Het raadsel
van de
Mosquitovallei*

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1949

© J. Nowee, 1949

© Illustraties: Studio Teles

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqap

ISBN 978 90 499 1003 7 (paperback)

ISBN 978 90 499 1117 1 (hardback)

ISBN 978 90 499 1065 5 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

De overval

Langzaam werd de zware postwagen door vier paarden de helling opgetrokken. De voerman spoorde ze door heftig zweepegknal en een stroom van minder vriendelijke woorden tot meerdere krachtsinspanning aan.

De enige passagier was een korte, dikke man van middelbare leeftijd. Hij hield zich krampachtig aan de zitting vast, ofschoon de wagen nu bijna niet slingerde.

Naast de koetsier zat een bewaker, gewapend met een karabijn. Want in die dagen was een rit door het Wilde Westen lang niet van gevaar ontbloot.

De paarden zwoegden en spanden hun uiterste krachten in.

‘Nog die ene bocht, Jim!’ riep de voerman zijn kameraad toe. En dan gaan we weer dalen.’

‘Ja, nog die ene bocht!’ mompelde de aangesprokene.

‘Wat zeg je dat somber!’ merkte de voerman op.

‘Geloof jij aan voorgevoelens, Hal?’ vroeg Jim.

‘Ikke? Welnee! Ik neem de dingen altijd, zoals ze zich voordoen. Van tevoren maak ik me daar nooit druk over.’

‘Ik wel. Ik heb een voorgevoel...’

Ondertussen was de wagen in de bocht gekomen. Nog een laatste ruk van de vier stoere paarden...

Dwars over de weg stond een oude kar. Mopperend hield Hal de teugels in, en de bewaker maakte zich al gereed, om af te stijgen, en de hindernis uit de weg te ruimen.

‘Hands up!’ klonk toen een stem van achter een rotsblok opzij van de weg.

De voerman voldeed onmiddellijk aan dit bevel, maar Jim had bliksemsnel zijn karabijn in de aanslag gebracht en richtte op de gemaskeerde man, die te voorschijn kwam van achter zijn hinderlaag. Eer Jim echter de trekker kon overhalen, spoot er een vuurstraal uit de

revolver van de gemaskerde, en Jim liet met een kreet van pijn zijn geweer vallen.

‘Je had moeten gehoorzamen!’ klonk weer de stem van achter de doek, die de bandiet zich voor het gezicht had gebonden. ‘Allebei naar beneden komen!’

Hal hielp Jim van de bok. De bewaker had een schot door de bovenarm opgelopen, en leed veel pijn.

‘Ga aan de kant van de weg staan,’ commandeerde de gemaskerde.

In een oogwenk had hij hen ontwapend, maar hij verloor ondertussen de postwagen niet uit het oog.

‘Ziezo!’ zei hij dan. ‘En als nou Mr. Brownsand eens uit de wagen wil komen, dan zal ik jullie niet al te lang ophouden.’

De dikke man, die doodsbleek van schrik in het uiterste hoekje van de wagen was weggekropen, moest eerst nog door een dreigend naar binnen gestoken revolverloop tot spoed aangemaand worden, eer hij er toe kon komen, gevolg te geven aan het bevel.

‘Zo, zo, Mr. Brownsand!’ lachte de bandiet. ‘Jij bent dus op weg naar Canon-city, om de ranch van Dick Farrel over te nemen? Stom van je, om al dat geld bij je te steken! Je weet toch ook wel, dat ze in Canon-city een bank hebben! Laat mij maar eens even kijken.’

Hij deed een greep in de binnenzak van Mr. Brownsands jas en haalde daar een dikke portefeuille uit. Na een enkele blik op de inhoud stak hij hem grinnikend in zijn zak.

‘Dank je wel, hoor! Nu kunnen jullie wel weer weggrijden.... Nee, die wapens blijven hier!’

Zwijgend beklommen de beide mannen de bok, terwijl Mr. Brownsand, die stond te trillen op zijn benen, en als met stomheid geslagen scheen, naar de wagen strompelde, waar hij zich op de harde bank liet neervallen.

De bandiet liep naar de versperring, en trok die met een enkele ruk opzij. Hal zette de paarden aan en met donderend geraas rolde de wagen de helling af, terwijl de gemaskerde terzijde van de weg verdween.

Voor de toonbank van de Canon-city-bar, het voornaamste hotel in de stad, stonden enkele cowboys en een man, die een grote, zilveren ster op zijn jas droeg, en dus de sheriff moest zijn.

‘Ik wou maar zeggen, sheriff,’ merkte een van de cowboys op, ‘dat het hier op de duur een tamelijk gevaarlijke boel gaat worden.’

Wanneer maak jij nu eens een eind aan die overvallen? Ben jij een sheriff? We kunnen net zo goed de eerste de beste schapenfokker in jouw plaats kiezen!’ De sheriff leek slecht gemutst, en hij stak dat niet onder stoelen of banken.

‘Hou je mond, Ben!’ bromde hij. ‘Je weet even goed als ik, dat er nog niet een is geweest, die een behoorlijk signalement heeft kunnen opgeven van die bandiet. Ik heb al zeven verschillende beschrijvingen van de kerel, en even zoveel van het paard, dat hij berijdt.’

‘Maar waarom ga je er dan zelf niet op uit?’ vroeg Ben.

‘Doe ik dat niet? Waar denk je dan, dat ik de hele dag gezeten heb? In mijn kantoor soms? Vanaf dat de zon op kwam, was ik al op pad, heb de heuvels rond gezworven... Als je me niet gelooft, kijk je buiten maar eens naar mijn paard. Het arme dier is nog niet bij, zo heb ik het laten lopen.’

Ben opende reeds de mond, om weer wat te zeggen, toen het donderend geraas van de naderende postwagen alle aandacht afleidde. Even later hield het voertuig voor het hotel stil; en weldra ging het als een lopend vuurtje door het stadje, dat de postwagen een overval te verduren had gehad. Hal stond temidden van een troep opgewonden cowboys van zijn wedervaren te vertellen, terwijl de sheriff zich ontfermde over Mr. Brownsand, wiens toestand er na de laatste halsbrekende ren heuvelafwaarts niet beter op geworden was.

Jim had zich dadelijk onder behandeling van de dokter gesteld, om zijn wond, waaruit hij aardig wat bloed had verloren, te laten verbinden.

‘Nog geen uur geleden!’ riep een van de cowboys uit.

‘Zeg, sheriff, jij kwam van die kant af. Heb je dan niks gezien of gehoord?’

De sheriff was in druk gesprek met de beroofde, en keek even op.

‘Niets!’ antwoordde hij. ‘Trouwens, ik kwam wel de weg af, maar dat was het laatste gedeelte. Daarvoor zat ik er ten oosten van, tussen de heuvels.’

Mr. Brownsand had zich in zoverre hersteld, dat hij de sheriff kon vertellen, wat er gebeurd was.

‘Maar hoe kwam u zo st... eh... ik bedoel zo... nou ja...zo... eh... stom, om met al dat geld op stap te gaan!’

‘Ja, ziet u, sheriff, ik was nog nooit in deze streken geweest, en ik vertrouw die kleine banken niet. Ik had het geld opgenomen, zonder dat iemand anders dan de kassier van mijn bank in San Francisco er iets van wist.’

‘Die bandiet wist er van, dat hoorde u!’

‘Dus u denkt, dat hij spionnen in San Francisco heeft? Maar hoe in ’s hemelsnaam kon de man weten, dat ik plannen had, hierheen te komen? Als mijn secretaris niet op het allerlaatste moment ziek was geworden, had ik nooit een voet in dit vervloekte oord gezet!’

‘Nou, nou! Zulke sterke woorden moet u niet gebruiken!’ weerde Ben, die er bij was gekomen, af. ‘Omdat er nou zo’n schurk rondzwerft, daarom is deze streek nog niet vervloekt!’

‘We zullen alles in het werk stellen, om de bandiet te pakken,’ zei de sheriff. ‘Maar gemakkelijk zal dat niet gaan. Bijna niemand krijgt hem te zien. Degenen, die overvallen worden, zijn dikwijls te verbouwereerd, om hem goed op te nemen...’

‘Bovendien was hij gemaskerd,’ viel Brownsand hem in de rede.

‘Juist. En na de overval is hij meteen weer verdwenen.’

‘Maar nu kan hij toch nog niet ver weg zijn,’ meende Brownsand. De overval is nog geen twee uur geleden...’

‘Lang genoeg voor hem, om zijn schuilplaats weer te bereiken!’ lachte de sheriff.

‘Maar toch zullen we het proberen. Ik ga er dadelijk met een posse! op uit, en we zullen de heuvels afzoeken, of we sporen kunnen vinden.’

Er boden zich onmiddellijk voldoende mannen aan, en weldra verliet de stoet, in een dichte stofwolk gehuld, de stad....

---

* Een posse is een gewapende politietroep, meestal uit vrijwilligers door de sheriff samengesteld, om tegen misdadigers op te kunnen treden.

HOOFDSTUK 2

John

‘Vader!... Zeg, vader!’

Een jongen van omstreeks veertien jaar, gekleed in een meermalen opgelapte overall, trok een grote man van middelbare leeftijd ongeduldig aan de mouw van zijn jas.

Maar John Newland had vandaag geen geduld, om naar zijn jongen te luisteren.

‘Och, jongen, hoepel toch op!’ bromde hij, terwijl hij tegen de houten voorwand van de bar bleef leunen.

‘Ja maar, vader...’

‘Zie je dan niet, dat ik sta te denken? Nou, stoor me dan niet...’

De oude Newland spuwde nijdig zijn tabakspruim uit. ‘En als je nou niet als de gesmeerde bliksem verdwijnt, dan zal ik je zo’n oplawaai verkopen...’

John was al weg. Niet, dat hij bang was voor de beloofde oplawaai. Hij wist wel, dat zijn vader het zo kwaad niet meende. Maar hij zag in, dat hij op dit gewichtige ogenblik, nu zijn vader stond ‘na te denken’, toch niet aan het woord zou komen.

Mistroostig slenterde hij de straat af, tot een vrolijk ‘Hallo Johnnie!’ hem deed stilsthouden.

‘Hallo, Hal!’ riep hij terug naar de voerman van de postwagen. ‘Ben je al gekomen van de schrik?’

‘O ja! Ik heb d’r dadelijk een hartversterking op genomen. Dat helpt altijd.’

‘Altijd? Je doet net, of je geabonneerd bent op overvallen!’

‘De hemel beware me!’ riep Hal verschrikt, ‘Ik geabonneerd! Ze kunnen het van me cadeau krijgen, hoor!’

‘Hoe is het met Jim?’ vroeg John belangstellend.

‘O,’ was het antwoord, ‘dat gaat best. Het was maar een vleeswond, en de dokter zegt, dat het best terecht zal komen.’

John kwam vlak bij Hal staan.

‘Zeg, Hal, vertel me er eens alles van, wil je?’ verzocht hij met schitterende ogen.

‘Kom, je zult het toch wel weten? Je zit gewoonlijk overal met je neus tussen...’

‘Ja, ik heb natuurlijk wel het een en ander opgevangen,’ zei John. ‘Maar al die grote kerels drongen zo om je heen...’

En Hal was zo goed niet, of hij moest het verhaal nog eens doen. Nu hij eenmaal aan het vertellen was geslagen, maakte zijn rijke fantasie er nog het een en ander bij, en als men hem zou geloven, dan was er eerst een waar vuurgevecht geleverd tussen de bandiet en de beide mannen op de bok van de postwagen, welk gevecht eindigde door de reeds genoemde verwonding van Jim.

‘En, zie je,’ vervolgde hij, ‘toen Jim tegen me aan viel, toen had die kerel vrij spel. Ik kon natuurlijk niet alles tegelijk doen: de paarden in bedwang houden, Jim ondersteunen en schieten. Nou, en dat zag die kerel, en...’

‘Zeg, Hal,’ viel John in, die met verhoogde kleur had toegelisterd, ‘en heb je niet gezien, hoe die kerel er uitzag?’

‘Hoe hij er uitzag?’ Hal krabde zich peinzend het hoofd. ‘Wel, zie je... hij zag er net uit als iedere andere cowboy... Heel niks bijzonders hoor.’

‘En zijn paard?’

‘Paard? Ik heb geen paard gezien. Hij stond daar achter de rotsen...’

‘O...’ zei John teleurgesteld. ‘En toen, Hal?’

Hal vertelde verder, en hij was zo verdiept in zijn eigen fantasieën, dat hij, evenmin trouwens als John, de nadering van Newland bemerkte.

‘Zo, sta jij mijn jongen de kop weer op hol te maken!’ klonk eensklaps de zware stem van Johns vader. ‘En jij, jongen, heb je niets beters te doen, dan hier in de stad rond te hangen? Hoe kom je eigenlijk hier?’

‘Ik moest voor moeder enkele boodschappen doen, vader,’ verklaarde John.

‘En waar zijn die boodschappen dan?’

‘Die... die moet ik nog halen...’

‘Wel, allemachtig! Wil jij dan wel eens gauw maken, dat je doet, wat je is opgedragen! En dan naar huis, versta je?’

‘Ja, vader.’

John was al weg. Hij liep regelrecht naar de enige grote winkel, die Canon-city rijk was, en waar men, als in een groot warenhuis, van alles kon krijgen, van een pond suiker tot een volledige cowboy-uitrusting toe.

Het was maar goed, dat hij onmiddellijk daarna zijn paard ophaalde, dat hij zolang bij de bar aan het hek had vastgebonden, en op weg ging naar de ranch, want zijn vader verliet spoedig na hem de stad.

Mrs. Newland was druk in de keuken bezig en ontving John met een opgeruimde glimlach.

‘Zo, jongen, ben je daar? Lang weggebleven, hè? Was er wat bijzonders in de stad?’

‘Nou, en of, moe!’ riep John opgewonden, en hij deed haar het uitvoerige verhaal van de overval.

Nog was hij daarmee niet helemaal klaar, toen zijn vader het erf kwam oprijden. Moeder keek op, en toen ze het gezicht van haar man zag, had ze plotseling geen aandacht meer voor John. Ze liep op Newland toe, terwijl deze van zijn paard steeg.

‘Wel, vader, wat is er?’ vroeg ze bezorgd.

Newland wierp John de teugels toe, en de jongen bracht het paard naar de stal.

‘Er is een heleboel,’ bromde Newland, terwijl hij haar vooringing naar binnen. ‘Alweer zo’n overval. Het wordt met de dag erger. Ik weet niet, waar dat op uit moet draaien. En overmorgen moet er een grote geldzending van de bank naar Palmida, dat is, zoals je weet, vlak bij de Mexicaanse grens. Als er dan wat gebeurt, krijgen we de kerel nooit te pakken, want hij vlucht natuurlijk de grens over. ‘Newland was een van de commissarissen en tegelijk de grootste aandeelhouder van de plaatselijke bank van Canoncity. Het roven van de geldzending zou voor hem zeer nadelig kunnen zijn, en ook voor de naam van de bank was zo’n verlies niet bevorderlijk.

‘Kom, kom, John,’ probeerde Mrs. Newland hem op te monteren, ‘maak je nu niet bezorgd voor de tijd! Als jullie zorgt voor een voldoende escorte, dan zal die bandiet het toch niet in zijn hoofd halen, een overval te wagen.’

‘Dat weet ik nog zo niet. Hij treedt wel vaak alleen op, maar als het nodig is, komt hij met een flinke troep...’

‘Wat gek toch, dat men nog nooit een van die troep herkend heeft,’ merkte Mrs. Newland op. ‘Ze zullen toch wel eens in de stad komen?’

‘Best mogelijk. Maar je moet niet vergeten, dat de troep bijna uitsluitend ’s nachts werkt. Tot nog toe was de aanvoerder altijd alleen, als er overdag een overval plaats had.’

‘En hij dan? Weet dan niemand, hoe hij er uitziet? Heeft dan niemand iets bijzonders aan hem gemerkt?’

Newland schudde het hoofd.

‘Niemand. Ik geloof wel, dat hij nog al eens vaak van kleding verwisselt, evengoed als van paard. Allen, die met hem te doen kregen, verklaren, dat er eigenlijk niets van zijn kleren of van zijn paard te vertellen valt. Nee, hij is handig genoeg om te zorgen, dat ze geen opvallende kentekenen kunnen ontdekken.’

Ondertussen was John uit de stal gekomen, en had de laatste woorden van zijn vader opgevangen.

‘Zouden ze hem dan niet achterna kunnen rijden, vader?’ vroeg hij nu.

‘Wat bazel je toch jongen! Achterna rijden! Alsof die kerel dat zo maar goed zou vinden! Ik zie dat al gebeuren!’

‘Maar hij moet er niets van bemerken! Ik zou er best kans toe zien!’

‘Jij hebt het hart niet, dat jij je mengt in grote-mensen-zaken!’ waarschuwde zijn vader hem. ‘Zorg jij maar, dat je het cowboy-vak goed leert. Waar is Ben?’

‘Ben? O, ik geloof, dat die met de posse is uitgereden, vader.’

‘Mooie boel! Wat heb ik aan zo’n voorman?’

‘Kom, vader,’ mengde zich moeder in het gesprek, ‘wees nu niet zo somber. Ben helpt toch ook mee, om die kerel te pakken. En John zal zich heus niet bemoeien met die gevaarlijke dingen. En wat die geldzending betreft: ik zou, als ik jou was, de voorzorgsmaatregelen nemen, die er nodig zijn, en voor de rest op Onze Lieve Heer vertrouwen.’

HOOFDSTUK 3

De komst van twee vreemdelingen

De weg, die van het noordelijker gelegen Astora naar Canon-city voert, lag in de barre middaghitte als een witgloeierende band tussen de bergen. Twee ruiters, waarvan de een een blanke, de andere een Indiaan was, volgden reeds enige tijd deze weg, en aan ruiters en paarden was zeer goed te zien, dat ze al een lange tocht achter de rug hadden.

‘Hoe lang is het nog naar Canon-city?’ vroeg de blanke.

‘Twee mijl ongeveer,’ was het antwoord.

Dan zwegen beiden weer, alsof zelfs deze weinige woorden hun de grootste moeite hadden gekost. En dat was ook inderdaad waar. Sinds het middaguur, en dat was nu al vier uren geleden, hadden ruiters noch paarden een druppel drinken over hun lippen gekregen. De brandende hitte deed hun de tong aan het verhemelte kleven. Het stof van de weg, dat de paarden met hun hoeven opsloegen, drong hun in alle poriën, en bedekte hen met een lichtgrijze laag...

‘En is hier nu werkelijk geen enkele bron op deze weg, Witte Veder?’ vroeg de blanke.

‘Nee,’ antwoordde de Indiaan. ‘Geen enkele. Grote woestijn hier.’

De doodvermoeide paarden kwamen nog slechts langzaam vooruit, en de ruiters deden niets, om ze tot meerdere spoed aan te zetten. Ze wisten wel, dat de beesten bijna niet meer konden.

Ten laatste kwamen dan toch de weinige huizen van Canon-city in het zicht, en niet lang daarna konden ze hun paarden naar de stalhouderij brengen. Eerst toen ze er zeker van waren, dat er goed voor de dieren werd gezorgd, begaven ze zich naar het hotel, waar ze een kamer huurden.

Nadat ze zich opgefrist en een degelijke maaltijd genuttigd hadden, verdween de Indiaan, terwijl de blanke in de gelagkamer achterbleef, en een praatje maakte met de barhouder.

‘Iets nieuws onder de zon?’ vroeg hij.

‘Dat is te zeggen,’ begon de barhouder, ‘wat noem je nieuws, vreemdeling?’

De 'vreemdeling' glimlachte.

'Mijn naam is Stanhope,' stelde hij zich voor.

'Ik heet Hank Loophole,' antwoordde de barhouder. 'Kom je van ver?'

'Van het noorden,' zei Stanhope vaag. 'Een ellendige weg, vanaf Astora.'

'Door de Witte Hel gekomen?' begreep Hank. 'Ja, een vreselijke weg!'

'Heet die landstreek de Witte Hel? Dat was me niet bekend.'

'Wij noemen die zo. Of dat een officiële naam ervoor is, weet ik niet.'

'In ieder geval een heel toepasselijke naam,' vond Stanhope. Een gedonder van vele paardenhoeven leidde het gesprek af.

'Daar komt de sheriff terug met de posse,' verklaarde Hank. 'Is er dan iets bijzonders gebeurd?' vroeg Stanhope nieuwsgierig.

'Och, wij vinden het al niet eens veel bijzonders meer. We zijn hier gezegend met een stelletje bandieten, en roverijen en plunderingen zijn aan de orde van de dag. Vanmorgen werd de postwagen van Crosstree aangehouden, en een passagier beroofd van een flinke som. Hij mag nog blij zijn, dat hij er het leven heeft afgebracht, want de schurken zien er niet tegen op, iemand het lampje uit te blazen.'

Op dit moment trad de sheriff, gevolgd door zijn mannen, de bar binnen, en plotseling had de barhouder de handen vol, om alle dorstige kelen te laven met whisky en bier. Ben, de voorman van Johns vader, stond vlak naast Stanhope aan de toonbank en wierp tersluiks nieuwsgierige blikken op de vreemdeling.

'Iets gevonden?' informeerde de barhouder belangstellend, terwijl hij het ene glas na het andere vulde.

'Niets!' bromde de sheriff. 'Die kerel is natuurlijk alweer spoorloos verdwenen. Ik zei het toch al van tevoren. Het is niets gedaan.'

'Werkt die bandiet alleen?' vroeg Stanhope aan Ben.

'Soms, en soms niet,' was het antwoord. 'Meestal zien ze hem alleen, maar als het nodig is, werkt hij met een hele bende. Op een baan uit?' wilde hij dan weten.

'Niet bepaald,' glimlachte Stanhope. 'Tenminste, als je bedoelt, dat ik een betrekking zoek op de een of andere ranch.'

Hij stelde zich voor, en vervolgde:

'Om je de waarheid te zeggen, zoek ik een verloren spoor.'

'Mijn naam is Ben Brown,' antwoordde de voorman. 'Wat zeg je? Een verloren spoor?'

De sheriff had deze woorden gehoord, en kwam nieuwsgierig dichterbij.

‘Ik ben de sheriff van deze stad,’ zei hij. ‘Misschien kan ik u helpen?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Stanhope. ‘Dat kan ik ook niet met enkele woorden uitleggen. Misschien kom ik straks wel eens op je kantoor, sheriff.’

‘Kom dan om een uur of zeven, dan ben ik thuis.’

‘Goed. Ik zal zorgen, dat ik er ben. Apropos, waar ligt de ranch van Newland?’

‘Wou je Newland bezoeken?’ vroeg Ben verrast. ‘Ik ben zijn voorman. Als je wilt, rijden we er samen heen.’

‘Nee, dank je wel voor je aanbod, maar ik heb vandaag al lang genoeg in het zadel gezeten. Ik denk morgenochtend te gaan, als je me maar vertelt, hoe ik rijden moet.’ Ben legde het hem uit, nam tot dank het glas bier aan, dat Stanhope hem presenteerde, en ging dan op weg naar de Double Cross-ranch. Zo heette de ranch van Newland, naar het brandmerk in de vorm van twee schuine kruisen, dat zijn vee droeg.

Die avond om zeven uur zat Stanhope op zijn gemak in het kantoor van de sheriff. Deze bood hem een sigaar aan en vroeg dan:

‘Wel, wat wou je nu weten, Stanhope? Of liever, vertel me maar eerst eens, waar kom je vandaan?’

‘Van Mining-Valley,’ antwoordde Stanhope. ‘Ongeveer vier dagreizen naar het noorden.’

De sheriff knikte.

‘Ik ken de plaats, hoewel ik er nooit geweest ben. De Witte Hel gepasseerd, hè? Viel niet mee, wel?’

Stanhope keek peinzend de rookwolkjes van zijn sigaar na.

‘Nee, dat viel zeker niet mee,’ zei hij.

Hij bleef enkele ogenblikken zwijgen. Dan boog hij zich plotseling voorover, en keek de sheriff scherp aan.

‘Sheriff, ik vraag me af, of jij me kunt helpen.’

‘Waarmee?’

‘Dat zal ik je zeggen. Ik ben...’

Wat of wie Stanhope was, kwam de sheriff voorlopig niet te weten, want op datzelfde moment klonk de knal van een revolverschot en vloog een ruit van het kantoor in scherven. De kogel sloeg aan de overkant in de houten wand. Stanhope en de sheriff waren in een oogwenk van hun stoelen, en zochten dekking opzij van het raam.

‘Doe die lamp uit!’ riep Stanhope.

De sheriff, die er het dichtst bij stond, blies de lamp uit, en op

hetzelfde ogenblik had Stanhope de deur geopend, en gleed hij behoedzaam naar buiten, gevolgd door de sheriff.

Van de schutter was echter niets te bekennen. De straat lag verlaten. De enkele cowboys, die zich op dat uur in de stad bevonden, zaten natuurlijk in de bar. Het schot had blijkbaar geen aandacht getrokken, of wellicht dachten ze, dat de een of andere dronken collega op zijn manier eens uiting aan zijn vreugde moest geven. Zoiets kwam meer voor. 'Ga jij links om het huis, dan neem ik de rechterkant,' fluisterde de sheriff.

Stanhope knikte, en verdween. Het duurde nogal enige tijd, eer hij de sheriff weer aan de achterkant ontmoette.

'Waar blijf je toch?' vroeg de sheriff ongeduldig.

'Ik meende wat te zien aan de overkant en heb een tijdje staan loeren,' verklaarde Stanhope. 'Niets gevonden?'

'Nee,' antwoordde de sheriff. 'Zullen we maar weer naar binnen gaan?'

'Je wordt feestelijk bedankt!' lachte Stanhope. 'Ik weet niet, voor wie dat schot bedoeld was, maar ik voel er weinig voor, om tot schietschijf gepromoveerd te worden. Ik ga naar het hotel. Misschien kom ik morgen nog wel even aan.'

'Zoals je wilt,' zei de sheriff schouderophalend. 'Als je er maar aan denkt, dat ik dan waarschijnlijk niet thuis ben. Ik heb mijn handen vol aan het opsporen van die struikrover en zijn bende.'

HOOFDSTUK 4

Een woelige nacht

‘Hoe kwam je er eigenlijk bij, om je revolver af te schieten op dat raam?’ vroeg Stanhope, toen hij de deur van zijn hotelkamer achter zich had gesloten.

‘Witte Veder voorgevoel. Witte Veder denken, sheriff grote babbelkous. Daarom Witte Veder bang, Arendsoog teveel vertellen. Witte Veder horen van vriend hier in Canon-city, dat Arendsoog pas kort bij sheriff zijn. Daarom hopen te voorkomen, hij wat vertellen aan grote babbelkous.’

‘Nu, dat is je wonderwel gelukt!’ lachte Arendsoog. ‘Ik stond juist op het punt te vertellen, wat ons hierheen voerde.’

De lezers van ‘Arendsoog’ of ‘Witte Veder’ zullen waarschijnlijk al begrepen hebben, dat ze hier weer te doen krijgen met de twee onafscheidelijke vrienden, die samen al zoveel avonturen meegemaakt hebben.

Arendsoog bezat in de buurt van de goudzoekersnederzetting Mining-Valley een welvarende ranch, de S-ranch, waar hij met zijn moeder en zijn zuster Ann verblijf hield. Witte Veder was een pas kortgeleden tot het christendom bekeerde Indiaan, die een belangrijk deel van zijn tijd besteedde, om de bewoners van de S-ranch grotere of kleinere diensten te bewijzen, en die door onverbreekelijke banden van vriendschap aan Arendsoog, ofwel Bob Stanhope, verbonden was.

Arendsoog had zijn bijnaam van de Indianen gekregen door de zekerheid, waarmee hij zijn buks of revolver kon hanteren.

Na zekere ongeregdheden, veroorzaakt door enkele benden bandieten, en waarbij Arendsoogs grootste vriend, Pater Doyle, als slachtoffer viel, was Arendsoog aangesteld als hulpsheriff en had de beschikking gekregen over een zeker aantal mannen, die geleverd werden door de daar in de buurt wonende veehouders. De sheriff van Dorwan, een plaats dichtbij Mining-Valley, had dit plan geopperd.

Zijn voorspelling was uitgekomen: sinds het bestaan van de veiligheidspatrouille had geen veedief het meer gewaagd, om die streek onveilig te maken.

Wat voerde Arendsoog en Witte Veder dan nu zo ver van huis?

Tijdens zijn vroegere avonturen had Arendsoog kennis gemaakt met een goudzoeker, Dan Stevens, een eerlijke kerel. Arendsoog had hem eens het leven gered, en Stevens op zijn beurt bewees Arendsoog een wederdienst door hem bijtijds te waarschuwen voor een Indianenopstand. Sinds die tijd had Arendsoog hem uit het oog verloren. Totdat op een goede dag met de postwagen een brief voor hem meekwam. Hij luidde:

'Arendsoog,

Ik hoop, dat dit je bereikt. Ik heb een grote goudader ontdekt, en ben dadelijk op reis gegaan, om die te laten registreren. Maar ze loerden op me, en hebben me te pakken gekregen. Ze willen weten, waar de mijn is. Maar ik vertik het om het te zeggen. Vlug, kom me te hulp. Ik weet niet, waar ik hier ben. Ze hebben me uit Canon-city ontvoerd. Ik weet ook niet, wanneer ik de kans krijg, om dit briefje, dat ik stiekem heb geschreven, te laten verzenden. Als we morgen verder trekken, zal ik proberen, het op de weg te laten vallen. En dan moge God me helpen.

Arendsoog, kom hierheen, als je kunt. Maar wees in Godsnaam voorzichtig. Ik geloof, dat Canon-city wemelt van bandieten. Vertrouw er niemand, behalve John Newland, die een ranch heeft in de buurt van de stad.

Dan Stevens.'

Het was voor Arendsoog een moeilijke opgave. Hij moest naar Canon-city gaan, om daar het spoor te zoeken van een man, die er verdwenen was. Echter mocht hij niet teveel ruchtbaarheid daaraan geven, want volgens Dan kon hij er niemand vertrouwen. Behalve dan John Newland.

Toch aarzelde Arendsoog geen moment. Hij regelde zijn zaken, liet de sheriff een plaatsvervanger aanstellen en vertrok na een hartelijk afscheid van zijn moeder en zijn zuster, alleen vergezeld door Witte Veder, naar het zuiden. En na een vermoeiende tocht van ruim vier dagen, besloten met een rit door de 'Witte Hel', bevond hij zich dan hier in de hotelkamer van Canon-citybar.

‘Zeg, Witte Veder,’ vroeg hij, ‘denk jij, dat die bandiet, waar ze hier zo de mond over vol hebben, betrokken is bij de ontvoering van Stevens?’

‘Best mogelijk,’ antwoordde de Indiaan. ‘Anders wel erge samenloop van omstandigheden.’

‘In ieder geval kan het geen kwaad, eens wat meer aandacht te schenken aan die kerel,’ meende Arendsoog.

‘Misschien slaan we twee vliegen in één klap. Die bandiet zit niet stil, en er zal gauw genoeg wel weer het een of ander gebeuren, dat ons in staat stelt, zijn spoor te volgen. Hoe meer ik er over nadenk, hoe meer ik tot de overtuiging kom, dat aan het eind van dat spoor ook Dan Stevens te vinden is.’

‘Ja, veel warm vandaag,’ antwoordde Witte Veder.

Arendsoog keek hem met open mond aan.

‘Wat heb...’ begon hij verbaasd.

‘Wij morgen lange rit maken moeten,’ vervolgde de Indiaan, onderwijl Arendsoog een wenk gevend.

‘Ja, een grote rit,’ zei deze, nam tegelijk een sprong naar de deur, en gooide die wijd open, terwijl hij zijn revolver trok. In de gang klonken vlugge voetstappen. Arendsoog zag echter de man niet meer. Deze was al om een hoek verdwenen. Hij kwam terug en sloot de deur.

‘Verbazend, wat een scherpe oren heb jij toch!’ riep hij uit. Witte Veder glimlachte, terwijl hij zijn revolver wegstak.

‘Niet horen, maar voelen, luistervink aan deur. Man zeker ook voelen, wij hem overvallen willen.’

‘Dat schijnt zo. In ieder geval heeft hij de benen genomen. Ik vraag me alleen af, hoeveel hij te horen heeft gekregen.’

‘Wij niet weten. Wel weten, dubbel oppassen moeten nu.’

‘Dat is zeker! Als het er een van de bende is, en hij heeft de naam van Stevens maar opgevangen, dan weten ze genoeg. Uit de verhalen, die ik beneden hoorde, heb ik opgemaakt, dat de heren er van houden, vlug toe te slaan, en korte metten te maken... Ik denk, dat ik voorlopig nog niet naar bed ga. Ik moet eerst...’

‘Voorlopig wel naar bed gaan,’ viel Witte Veder in.

‘Maar...’ begon Arendsoog.

‘En niet naar bed gaan,’ vervolgde Witte Veder.

Even staarde Arendsoog hem verwonderd aan. Dan klaarde zijn gezicht op.

‘Ik snap je! Kom, dan gaan we alles voor de ontvangst van de heren in orde maken!’